

Devrik Cümle

– Hasan Uyar · 15 Ağustos 2025

Başlık: "Devrik Cümle"

Mekân: Loş ışıklı, eski bir kafe. Dışarıda yağmur var, camlardan damlalar süzülüyor. Masada iki fincan kahve.

Karakterler:

SABBAH: İçine kapanık, duygularını ancak şiirle ifade eden bir adam.

REYSA: Hayata daha sert bakabilen, gün gibi hem batarken hem doğarken güzel ve egolu değilde aşırı özgüvenli bir kadın.

[Sahne başlar. SABBAH pencere kenarında oturmuş, önündeki deftere bir şeyler karalamaktadır. REYSA gelir, karşısına oturur.]

REYSA:

Neyi öyle derin derin düşünüyorsun?

SABBAH (gözlerini defterden kaldırmadan):

Sana şiirler yazdım ya...

REYSA (hafif gülümseyerek):

Evet, çok beğendim.

SABBAH (bakışlarını ona çevirir):

Hep sen şiirlerin konusu olmuşsun...

Ama bir şey diyeyim mi, Reysa?

REYSA:

Söyle, Sabbah.

SABBAH:

Artık sen şiirlere değil, şiirlerim sana konu oldu.

REYSA (sessizlik, gözlerini kaçırarak):
Ama... benim şairim var.

[Bir anlık donma. Dışarıda yağmurun sesi yoğunlaşır.]

SABBAH (acı bir tebessümle):
Sana alfabe ve şiirlerim yetmezken...
Başkalarının devrik cümlesini mi seçtin?

REYSA (içten içe üzgün, ama kararlı):
Böyle düşündüğünü bilmezdim, Sabbah.
Arkadaş sandım.

SABBAH (kalemi yavaşça kapatır, defteri kenara koyar):
Hiç düşünmedim...
Sadece yaşamak istedim, Reysa.
Yaşamak...
Arkadaş değil, yoldaş olmak vardı

[REYSA ayağa kalkar, yağmurlu sokağa bakar. SABBAH ona bakar ama yerinden kalkmaz.]

REYSA:
Bazen yaşamak... birbirinden uzak durmaktır.

[REYSA çıkar. SABBAH masada yalnız kalır. Yağmurun sesi yükselir, ışıklar yavaşça kararır.]

Perde kapanır.